

The last
weekly
newspaper

of the

Yudnik

NEWS

The weekly ... שבועה אברה ומוצאת יארן כצאת היליון האמון של
 העלון כזה עבר הרבה מאז העלון הבשון (שבועה אלוניו במשך חצי שנה!)
 כשברנו הנחיה- היא אברה מאין ערוך ו... אלוניו גבן יש (קצרה).
 יציו והמוצאי שהעלון הזה יהיה ה-סו סו-סו. ציפיו אקרה יאה העניו-
 יבתיבה, וחלל שאמא סו-סו הבטאו העלון.
 כול מקרה, מקטו, תרני, גמכו בוליון סיד המטה וכלתו וקניס אלו סו תכנון.
 גזיה זל א שצני, וכרה,

והפיע, וליד, אלוני

ו... מרה אלוני-מהי-זמן
 ואליו ככר- על המספר האוסטרו-ליוני!

1 - צמי ברכה

מאמר

לצ'יקיטו, מוכיק

ציפי, בנצי ורפי

וכל מי שעזר בהוצאת עלוכינו

תורו

לצוות שלנו

אביבה, אהובה, אורה וניצה

תורה

על המאמץ
על ההשקעה
על העבודה היום יומית
ובכלל...

מתוך ור"ט

שכבה

NEWS

*חורש (16-21.3)

כחודש לפני פסח יצאנו לסדנאת חורש-שבוע של פילטולים, פרחים, עצים (בני שיה, מטפטים וכ'ו...), כיף וחוויות. עד היום יכול כל אחד לעשות כיסוי צומח בעינייכם עצומות (כמעט) וזיהוי של משפחת צמחים.

דרך אגב, מה עם תיקי סדנא? ...

*ארכיאולוגית (10.6.4)

למי שמגיע בטעות או במיקרה לאיזור עין סהרונים, כדאי לקפוץ אל מקום סמוך-"מיצד סהרונים" (או "אכסניית סהרונים"). מקום זה כולל אוסף חורבות, אבנים וערימות עפר שכיום מונחות בסדר כל שהוא. ארבעת ימי חפירה שעשינו בו, היו אינטנסיביים ביותר כשכולם זוכים לסחוב דליים עם חול ואבנים (ולהפריח ביניהם) וגם עובדים בטוריה ובמקוש. הכי "סתלבט" היה לראות את יגאל ש"כואב" לו לראות אנשים נחים ובולש תמיד טביב (הסיוט של הסדנא) ואת רודולף כהן-כריט גדולה שמהלכת עם תיקיה בין החורבות השונות ואחרי מאמץ ההסתכלות הולך לבנות! היה גם שיטפון שהפסדנו אבל לא משנה...

*אקולוגית (אין תאריך)

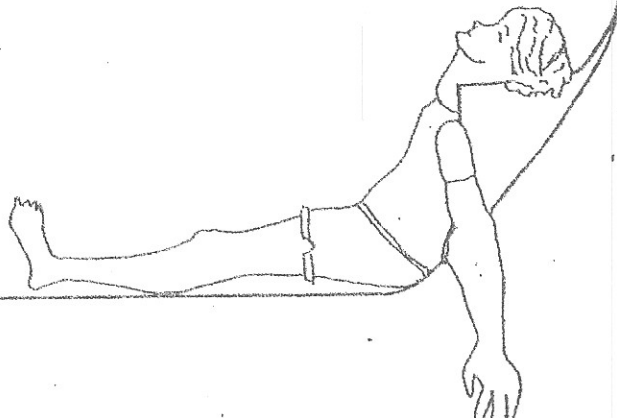
אין מה לכתוב. "הודפנו" לטורים שאו שאין סדנא או... שאין סדנא, והוחלט...

*אגנבות (כל השנה)

נושא הגניבות עלה השנה בבית סיפורינו ובשיכבה. בשיכבה נערך סקר על כמות הדברים שנעלמו במשך השנה וסכומם הגיע בערך ל-500 ש"ח (חלק ניכר כניראה אבודת). שיחת מתישות החלו עם ובלי חברי הצוות-ויכוחים סוערים (לא חשוב על מה). בעקבות פריצה לחדר האוכל עלתה ביתר חריפות שאלת טיפול השיכבה בגניבות עם או בלי חיפוי. הבעיה נפתרה בעיקבות שינוי החוק "להעיר כל מי שגונב".

*סקר דורסים (נ-ד-י-ד-ה)

במשך האביב התקיים סקר דורסים שבמסגרתו יצאו חברה מהשיכבה ל- איש נקודות תצפית. בטיכום הסקר העריך ירון בדר (הב-זר...) את הדורסים בכ-40 אלף ואת החסידות בכ-200 אלף. בסתיו יהיה סקר נוסף.

*יום הורים ילדים (16.5)

שבוע אחרי פסח התקיימה שבת עם ההורים (משהו ב-1 זו-נה).
 בשישי בערב היו הופעות.
 בשבת יצאו כולם לטיולים ואחרי זה פיקניק מאחורי הסמינר
 (בהיזדמנות זו תודות לאורה ואביבה על הטיוע ובמיוחד לניצה וא-
 הובח)

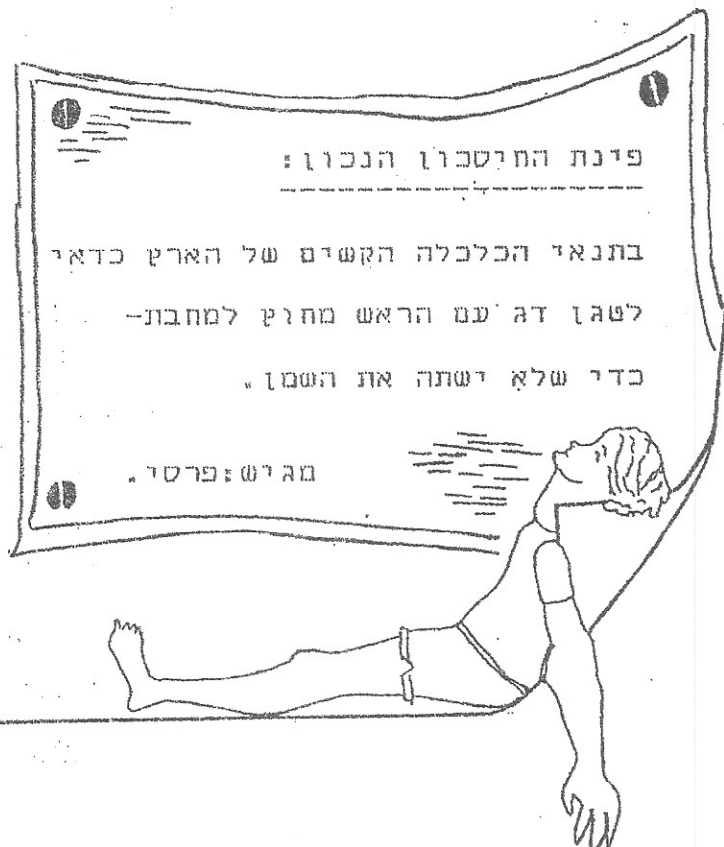
*השיכבה תמונת מצב

עכשיו סוף השנה כולם מסכמים אותה (תראו רק את העיתון...)
 בחודש וחצי האחרונים של השנה נכנסו כולם לשפל-המבחנים
 (בגרונות-לשון והסטוריה), עזיבות, הגנבות בבי"ס, עזיבת
 הצוות, הרצון לגמור-עשו את שלהם.
 זכרו ימים אלה כשיהיה לכם טוב, גם זה קיים.
 הסיכום המספרי של השכבה:
 *התחילו את השנה 62 חברה (כשלוש חדשים).
 *נוספו 3 חברה (יואב, נימרוד, הילה).
 *עזבו 4 חברה (חגית, שמוליק, גלית ר. ואודי פריין)

צוות השכבה: אורה וינגרטן (מחנכת י2), אביבה כהן (מחנכת
 י1), ניצה הראל (מדריכה) ואהובה (אם בית)
 אורה, אביבה, וניצה עוזבות (וזו הזדמנות חוזרת להגיד תודה
 והרבה תודה) אהובה (גם לה הרבה תודה) נשארת כנראה גם לשנה
 הבאה.

אם שמרתם את כל עיתוני השיכבה, יש לכם במדור זה סיכום של
 ארועי השנה. עוד תיזכרו !!!

אודי שפיגל

NEWS

אהבה

האהבה מתחלקת לשני סוגים, אהבה רוחנית (נעלה?), אהבה גשמית (נחותה?). מסכים/מסכימה?

לפי מוסכמות חברתיות, יחסים בין בנים - בנות יכולים להיות משני סוגים, ואילו בנים-בנות, רק סוג אחד, הראשון. פייר? עדיף?

ביוון וברומא היה נהוג שלכל אחד ואחת יש חבר וחברה. מה דעתך?

נחזור לפתיחה, מה קודם למה, הרוחני לגשמי, או להפך? האם אחד יכול להתקיים ללא השני? האם אפשר למזג את האהבות? או שיש סתירה ביניהם? האהבה: רגש? מצב?

בכל סוג, היכן הרגש? בשניהם? והשכל? מה תפקידו של השכל באהבה?

עוד. אהבה - רגש אנוכי? האם אתה אוהב כדי שיחזירו לך אהבה? האם אהבת מישהו/מישהי פעם? (מתייחס לשני המינים)

LOVE OHAD D.

"THE HUMAN RACE
HAD DREAMT OF
GOD, AND GOD HAD
CREATED.
BUT NOW DAYS,
WHEN PEOPEL DON'T
BELIVE IN GOD,
GOD DESTROYS
THEM !"

(WHY?..)

אויב דגט

NEWS

בפרק הקודם הותרנו את גיבורינו במטבח חד"א, מחומשים במכונות קרב מתוצרת עצמית ומספר אדיר של כרובי נפץ. הם דרוכים ומוכנים לקרב...

השחר עלה, צעדים נשמעו בחצר... מנעול נפתח, דלת חורקת על צירה. רפאל השולף וחבריו נדרכו כשהעובדות נכנסו פנימה. כשכולם נכנסו, נתן השולף את אות בצופן הסודי: "נדידה !!!"

פינקי החכם זינק לעבר הדלת וטרק אותה, לסגור לאויב את דרכי הנסיגה. עזרא א' לחץ על הכפתור ורוגטקה מכנית שפכה חומוס משומר בתדירות גבוהה לעבר העובדות. המהומה היתה נוראית ונשמעו צעקות מכל עבר: "כפרה!", "שמע ישראל!", "וילוי" (מלשון VEELEEY), וסתם צעקות פ-אניקה.

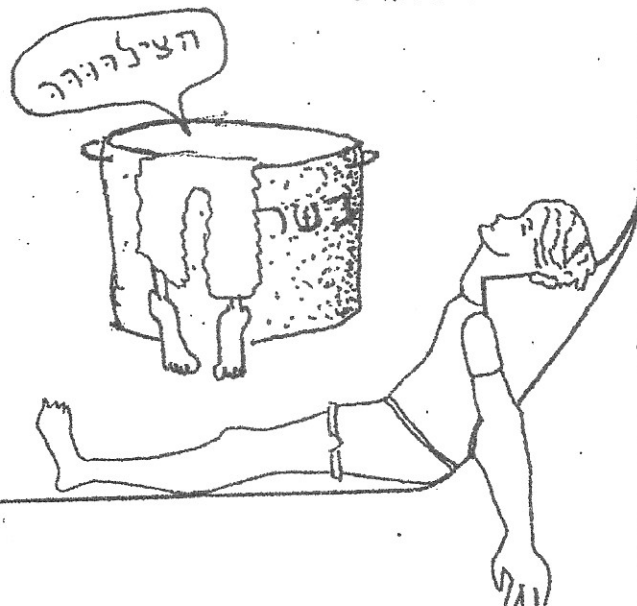
אך עד מהרה הן התעשתו תפסו סכינים, מקלות, זיתים, לחם וג' לוי וזרקו בעצמה אדירה לעבר סחב"קינו האמיצים. השולף, בקור רוח, חתך חבל תמים לכאורה ומגש מלא פשטידות נורה על העובדות. "ועכשיו מכת המחץ" הוא קרא בקול. פינקי הצית את הפתיל וארבע שניות מאוחר יותר התפוצץ סיר מלא לביבות תירס ("סימחוני") במרכז המטבח. העובדות נפלו ארצה כזבובים. עזרא א' שחרר מיד את האיזופודים והם נסו על נפשם.

מכיוון האיטונגים הגית, בתזמון מדויק, תלת-אופן רקטי נהוג ע"י צנע, חבר סחב"ק הרביעי ואסף את שלושת חבריו מחוץ לחדר האוכל. התלת-אופן הרקטי נעלם במהירות לעבר שדה ציון. עובדות המטבח ניסו לרדוף אחרי הסחב"קים אך הן לא יכלו: הן החליקו על השמן שנזל מלביבות התירס. "אשכרה בחיאת דינו" אמרה אחת העובדות "את הזבל הזה האכלנו אותם כל השנה, וי וי זה לא בסדר".

"נכון" אמרו כל השאר במקהלה. והן הצטערן מאד ומאד יש אוכל טוב בשדה-בוקר.

המשק בצמוד
הבא ←

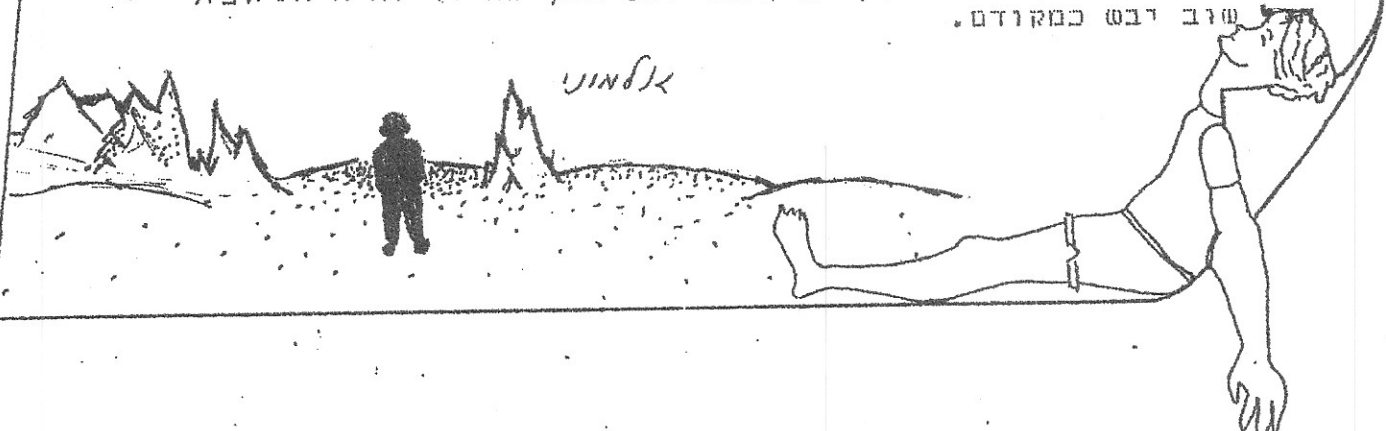
-סוף דבר- (שהוא בעצם קצת הנמשל של כל הסיפור)
 צוות הל"ס של התיכון ישב לישיבה בפנים מודאגות:
 סול: "המצב חסור. האיזופודים מצפים את שלוחת המחקר"
 צפריה: "הדבר סותר את כל שרשראות הזרימה"
 עזרא: "נוצרו כמויות אדירות של סמך, אני צריך לנקות את הבית שלי, הוא מלא חול"
 סול: "אבל עכשיו כל מה שהם כתבו במבחן בל"ס לא נכון, המאזן ה-אקולוגי הופר."
 עזרא: "בחייאת! אתה רציני, זה תרוץ טוב לא לבדוק להם את המבחנים, או לפחות לדחות את הבדיקה בחודשיים"
 צפריה: "וואו, נכון! אז אני גם לא אחזיר להם את תיקי סדנת-תורש ונרכב על אותו הגל".
 הישיבה נסתיומה והאנשים חזרו לביתם.

---סוף---

(להתראות בשנה הבאה בסדרה המותחת: "עלילות הנינג'ה המרוקאית")

מידבר...

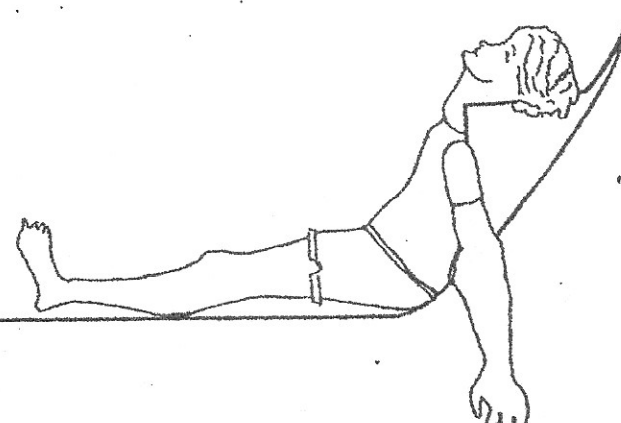
ופתאום הרגשתי שהמדבר בודד כמוני, שקט, עצום. הרגשתי אותו בתוכי, הולך איתי. אנחנו בעצם לא מפיגים את בדידותו, כי נחנו זה כל אחד בנפרד, וכל אחד בנפרד הוא לבד, הוא בודד, הוא עצמו. לפעמים בורחים, אבל אי-אפשר לברוח הרבה. נמצאים בתוך מטעל שנקודת המוצא בו היא גם הנקודה הסופית.
 המדבר כל-כך יפה בשקיעה, יפה ועצוב. מיוחד כמוני להפרד מהיום ולהכנס ללילה החשוך, שיבלע אותו בתוכו. אני חושבת שהוא רגיל לזה, אני לא.
 והוא יודע שאחרי הלילה יבוא הבוקר, והשמש תזרח, והיה יום חדש, והוא שוב לא יהיה לבד. האומנם?
 הנחלים בו הם כמו חלומות. בדרך כלל אכזבים, וכשכבר מתמלאים הם הרסניים.
 הציפיות למדו אותי להתאכזב, האכזבות לימדו אות לא לצפות, כל אים אפשר...
 מי אמר שירוק זה יפה. החום צהוב הזה יפה הרבה יותר. הוא חשוף, הוא אמיתי. מי אמר שאהבה היא אושר...
 לפעמים הרוחות מלטפות אותי, מנחמות, הורסות, צורבות. כמו מילים מידיד ישן. והגשמים שוטפים, מרעננים, אבל מעטים כמו שא-ושר פתאומי מציף את כולד, אך לאכזר זמן מה, כאילו לא היה הכול שוב יבש כמקודם.

NEWS

*יצחק - תוף מהציפיות האסכטולוגיות היתה שנה מיוחדת ומחדשת.
 *שי - VIOLETS ARE BLUE, ROSES ARE RED
 BUT MOST OF ALL I LOVE YOU IN BED
 *הראל - הגונב מגנב פטור.
 *יורם - מי שמצא אופניים שחורים שיפנה ליורם חץ.
 *דורון - סחב"ק שנהמר.
 *אורי - להתראות, היה כיף להתרחץ במעינות.
 *זוהר ס. - לשנה הבאה בפטרה.
 *חגי - משול ביה"ט לתרגול אדום-כרובולת;
 צבע נוצותיו בזריחה אינו דומה לצבען בשקיעה.
 *שלמה -
 *יהלל - אין עשן בלי שום.
 *סמדר - היה טוב וטוב שהיה.
 *הלה - נ--דידה. בראש טוב. משהו ב-1 זונה (אבל ב-1 זונה).
 *מירב - צום קל.
 *אורן צ. - סוד יופיושל המדבר, הוא שאי שם הוא פומן בחובו
 מקור מים חיים. (הנסיך הקטן).
 *בנג'י - P.A.C.E & LOVE
 *יואב - שנה לנובה תמתק.
 *ניצן פלגי - השנה היתה כמו אוננות-שפשוף, לחץ, וכיף.
 *יובל - צדק צדק תרדוף! M.S אבירים.
 *גל ג. - "היה קשה וצר, אך אני פה נשאר, מאוד מאושר"
 *הלית ג. - היה גנוב לאללה (תיתי משמע).
 *אורי ר. - נמליך רומנו, בי"ט לחינוך רומני, מהלוחם הטורקי
 בלבוש קיץ.
 *גד - השנה היתה כמו מלפפון-השאלה היא אם היא היתה יותר
 ארוכה או יותר ירוקה.
 *נירה - היה טוב ועבר מהר, נקווה שיהיה טוב יותר.
 *יונת - יש למישהו משהו להגנוב פה?
 *ארז - הגנוב לי ואגנוב לך.
 *רונת - שיט!! (חחח) MATN
 *סהר - פרבולה - איחוד שכבתי כנגד זמן.
 *אודי - אל תסתכל בשכבה, אלא במה שיש בה... כנראה שיש משהו,
 לא הרבה.
 *גל ד. - צוואתי האחרונה: תשומת לב מיוחדת לאילנה על
 שמלותיה החדשות וסיכותיה. צריך להחמיא לה. וד"ש לגראוצ'ו,
 נקיסה, חקפוש, ג'וק, גויטו וכנ".
 *בועז - בועז. הייתי פה.
 *נמרוד - צריך פיאט בחיים.
 *עמיר - עברנו שנה ארוכה וקשה. העיקר עברנו.
 *עמית נ. - הררר...
 *גיא - נהנתי מאוד השנה, התאכזבתי מהצוות, וחבל שהשנה נגמרה
 באוירה שנהמרה.

(הפשק בצמוד
 הבא ←)

*אזהר - בוא הנה, מה הולך פה?
 *ניר - חסה חסה.
 *כורש - או, זה היה טוב!
 *סלנקי - מהה? יש נ-דידה?
 *זוהר ק. - טבא
 *דאוד - החיים שלך בזבל.
 *אלעד - הראש של דאוד בזבל.
 *אורד - אם אין דוד לי מימי.
 *אתמר - היה לנו טוב, והיה לנו רע, כמעט חשבנו כבר לחזור חזרה.
 *שרון פ. - נו, מילא
 *שרון צ. - יהיה טוב!
 *נירה - היה טוב, ועבר מהר.
 *ענת - אין מיליט!...
 *יופי - הדרך להינחם רצופה כוונות טובות ו... זה בטיפול.
 *אהדס - חכם עיניו בראשו, וכסיל בתושך יהלך.
 *גלית א. - בת עמי - היה כיף, אבל לא יזיק שבשנה הבאה יהיה יותר כיף.
 *רותי - השנה מסולה לפלדיום (המבין יבין).
 *סנדר - IT + WAS - GRAET על החתום: יו"ר מועצת המנהלים.
 SANDY L.T.D. KING OF CRONA

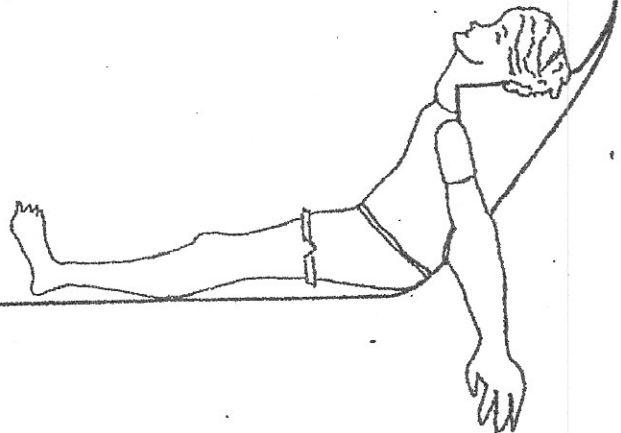
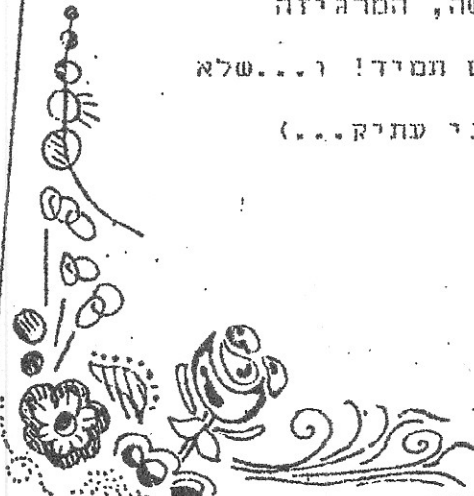
זה נגמר

זה נגמר,
 זה עבר,
 לתמיד, אולי,
 מעגל שנסגר,
 ונשאר כך חי.
 ניפגש, נתראה,
 לב אוהב אינו טועה.
 כמו אל ים נזרום, נזרום,
 ניפגש, ניתראה,
 לב אוהב אינו טועה.
 כמו אל ים נזרום, נזרום,
 נבקש עד שנגיע
 וניגע אל החלום.

זה נגמר,
 זה עבר,
 קצה חלום ודי.
 חול הזמן שנשם בין אצבעותי.
 זה נגמר,
 זה עבר,
 לתמיד, אולי,
 מעגל שנסגר,
 ונשאר כך חי.
 ניפגש, נתראה,
 לב אוהב אינו טועה.
 כמו אל ים נזרום, נזרום,
 נבקש עד שנגיע
 וניגע אל החלום.

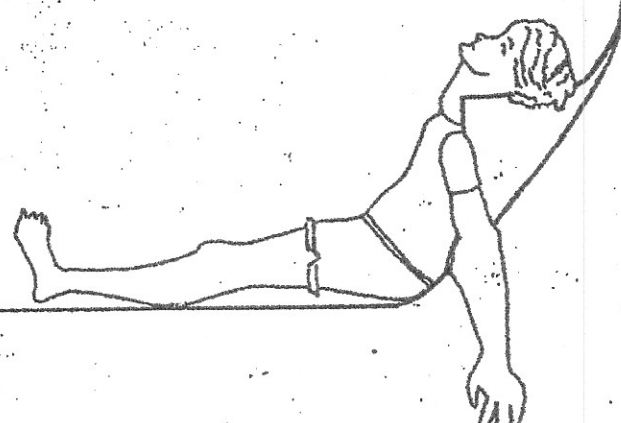
לכולכם - עם הטון תודה על השנה המעניינת, הרשה, המרגיזה לפעמים, אך בעיקר - הנהדרת!
 אם לא נפגש כאן בשנה הבאה, זכרו שאתם מוזמנים תמיד! ו... שלא תחשבו שתנצלו גם מביקורים שלי כאן, אצלכם...
 להתראות ו - "קחו את הבעטה בטובא!" (פתחם סיני עתיק...)
 ענת

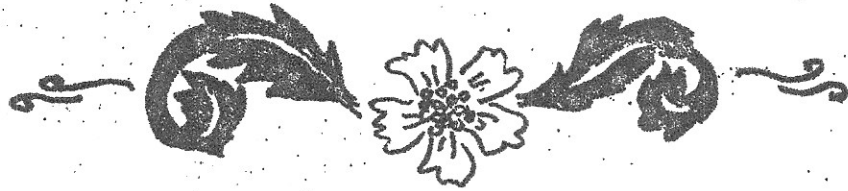
NEWS

(חומר טוב למחשבה, מאת אסטרוב/אורן צ.)
 אינני יכולה לסכם פרק זה על המלה ועצמת הריפוי המאגית שלה, כפי שתפשוה הילודים של אמריקה, מבלי לציון את קשריה עם העוצמה היוצרת השמונה בדממה ובהתבודדות.
 במקום בו המלה נחשבת כמקודשת, ככלי שעדיין רוטט ברעד הרג-שוני של בריאה קדומה. שם גם הדממה נחשבת כמאגר של עוצמה רוחנית. במקום בו מתנוון ערכה של המלה, כשהיא הופכת לכלי נשק זול ומטבע שחורה, שם אובדת גם המשמעות הפנימית של הדממה.
 אנחנו באמת חיים בתקופה של אינפלציה מילולית מדהימה, ואין דבר המצביע על כך יותר מאשר סלידתנו מדממה ושקט ההופכת לעיתים לפוביה של ממש. האמא הממוצעת בתרבותנו דואגת מאוד כא-שר בנה מעדיף רגעים של התבודדות ומחפש דרכים של שקט. הגישה של האינדיאני לצורות השונות של התבודדות ודממה הנה שונה לחלוטין, והחינוך לדממה ואיפוק הנו חלק מהותי במערכת ה-אימון של הילד.
 אומר הצ'יף האינדיאני של שבט הלקוטה, הדוב הניצב: "התרגול מתחיל בכך שילדים לומדים לשבת בשקט ולהנות מכך. מלמדים אותם להשתמש בחוש הריח שלהם, להתבונן להיכן שלכאורה אין מה לרא-ות, ולהקשיב בדריכות למה שהוא לכאורה דומם.
 עבור שבט הלקוטה, אופני התנהגות מוחצנים וקיצוניים נחשבו כל רציניים, והפספטן נחשב גם וקל דעת. שיחה מעולם לא התחילה בבת-אחת בצורה חפוזה. איש לא נחפז להשיב המתנה, המיואגדת למחשבה, היתה הדרך האמיתית להתחיל בה ולנהל באמצעותה את השיחה. הדממה היתה מלאה משמעות עבור הלאקוטה. גם בעת הצער, המחלה והמוות, או סבל מכל סוג ובנוכחות הנשגב והעילאי דממה היתה אות של כבוד. רבת עוצמה יותר ממלים היתה הדממה עבור הלא-קוטה.
 ההערכה הרבה לדממה היתה כרוכה בהעדפה של איפוק ומתינות בכל התחומים: הרמת קול נחשבה סמל של נחיתות. מריה כואנה, אשת פא-פאו, ספרה לאנטרופולוגית רות אנדריל:
 "אבי תמיד דבר אלי בקול רך. כך אנשינו דברו תמיד לילדים. כה נמוך ובשקט עד שהילד היה חושב שהוא חולם. אך הוא לעולם לא היה שוכח את אשר נאמר לו".
 העיוות חסר הרחמים של המילה בידי האדם הלבן, היה, כך נראה, נפוץ כבר בימים שהאבות הישועים החלו בפעולה מיסיונרית בין אדומי העור. כאשר האב פאול לה-ג'ין מתאר את רשמיו הראשונים בקרב האינדיאנים, הוא מדגיש במיוחד את העובדה שהם אינם מדברים כולם ביחד, כי אם איש איש בתורו. תוך הקשבה הדדית טובלנית. וזוהי גם הסיבה לכך שהוא העדיף לגור בקרבת "הפרימיטיביים", ולא בחברת בני ארצו, שלא יכלו לשתוק רגע אחד.
 אחת הסיבות לכך שהאדם המודרני נמנע מדממה, התבודדות ומדיטציה בקפידה רבה כל-כך שמונה, ללא ספק, בפחד המאדים

(הפסק בעמוד הבא ←)

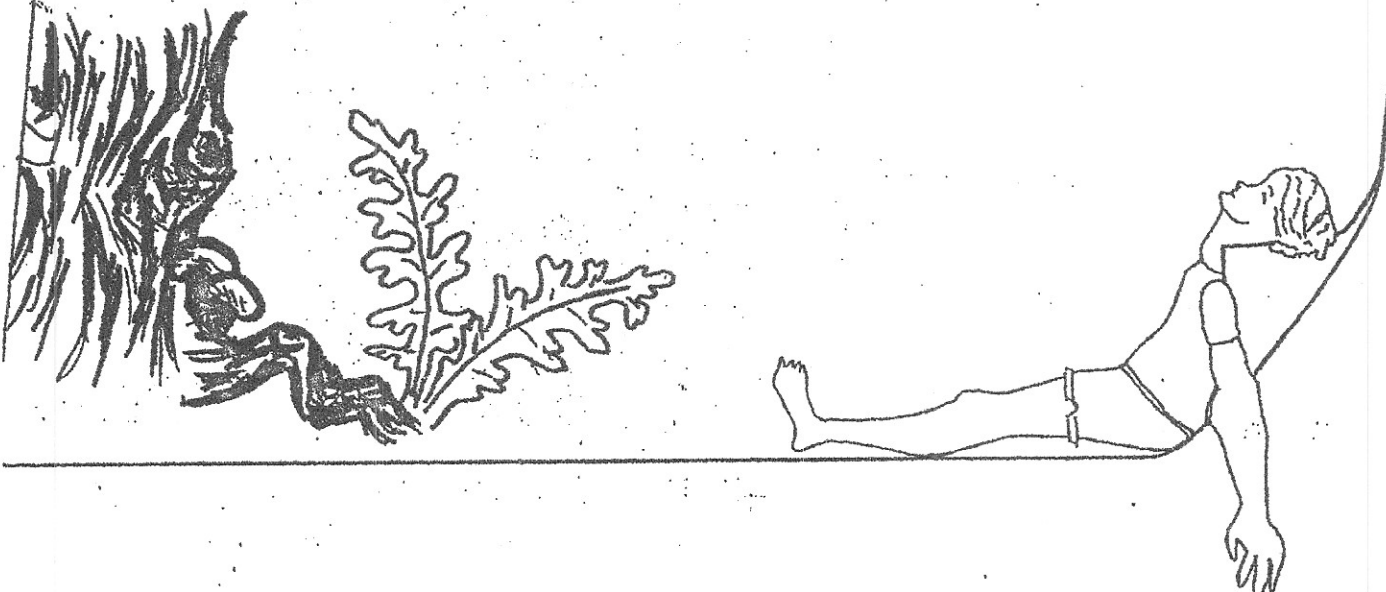

עליו כאשר עליו להתייצב בפני הריקנות של עולמו הפנימי. הוא מעדיף להתמכר לסמים של רעש, מהירות ועסקנות, שמחסנים אותו מפני החזיון שהיא נשמתו ושמו. אך בעולמו של האינדיאני לא היה מקום לריקנות, לא היה חפץ מסביב לו שלא היה חדור רוח, ואדמה, עץ ואבן, ומרחבי השמיים היו מאוכלסים באין ספור ישויות על-טבעיות ונשמות נודדות של המתים. ורק בהתבודדות מרוחקת במקומות נידחים בחשכה המגינה של הלילה, שוחחו עמו הקולות של הרוח והוא הטת להם אוזן.

צנזורה

קטעים מתוך "החינוך החברתי" (עיתון תלמידים).
 ...אין הצנזורה צריכה להיות קבועה ושוטפת. אין גם לקבוע שבלי הסכמת המנהל או המורים אין להדפיס דבר, באשר כלל זה מטכנ את עצם ההופעה של עיתון התלמידים. הצנזורה צריכה להצטמצם לשטחים מוגדרים היטב וידועים לחברי המערכת. היא צריכה לגעת בשלושה תחומים: 1- בתחום המדיני - מניעת הדפסה של מאמר בעל השקפות קיצוניות. שהן הרטניות. 2- בתחום הפעם הטוב הביטוי והסגנון. 3- בתחום ההגיונות האישית-ע"י התיחסות עקרונית לנושא והימנעות מהתקפות אישיות. ... מטרתו החשובה ביותר של עיתון התלמידים היא לשמש במה חפשיית להתבטאות התלמידים וכן לחנכם להתבטא בכתב, בצורה בהירה, כדי שדבריהם יובנו ע"י הקורא. חשיבותו של העיתון, בין היתר, בהיותו פרי יצירתם העצמית של התלמידים... התערבותם של המורים או המנהל ע"י הכתבת מדיניות או גישות עלולה להוציא את הרוח ממפרישי התלמידים ולעשותם אדישים לעבודת המערכת ובכך להשמיט את הבטיס עליו קמה המערכת... עיתון התלמידים המוצא "בעזרתם הא-דיבה" של כמה תלמידים הוא חסר כל ערך ופרט לגורם הראויותני שבו (היכולת להציע "עיתון תלמידים") אין הוא ממלא כל פונקציה והוא חסר חשיבות בחיים החברתיים....."

NEWS

סיכום-אורה

"כל ההתחלות צוחקות, כל הסופים בוכים, כל הפגישות תכולות, אורות, והפרידה, אין היא בעשיות במספרים, בקו ישר, מסהו נתלש בד, ונקרע, קרע מכוער. ומתוך הקרע בולטים החטים. אני יודעת, ואני לא מסתדרת עם הפרידות שלי. הן מונחות בי כא-בנים ואני נושאת אותם אחרי ואיתי לכל אשר אלך. אני יודעת ש אין זה נכון ככה. צריך להשאיר אותן שם, באמצע הדרך, במקום שזה קורה, ולחזור לבד אל העיר. אני, אין אני יודעת להפרד..." /אסתר קל.

הפרידה מכאן היא הרגשה והיפוכה - מחד, הרגשה נהדרת של סיפור והנאה. עם סיומה של תקופה די ארוכה, שבה למדנו ביחד, זה את זה, וזה מזה. היו ירידות ועליות, היו מתחים ותגירות, היה עצב והיתה שמחה. אבל בסך הכל, נוצר קשר חם, אמין, רהיש, קרוב... ושוב!

ולכן; מאידך - עצוב להפרד, לבנות הכל מחדש, ולהניח שוב יסוד מהוסס וזהיר - של רצון טוב, אמון, וכו' וכו'.

אני מאחלת לכולנו לצאת חכמים וחזקים מהניסיון של היותנו ביחד, ואני חושבת שיש לנו לכן גם סיבה טובה להיות אפילו אופטימיים.

להתראות אורה

סיכום-אביבה

כשהתחלתי לכתוב בעיני רוחי את מילות סיכום השנה ראיתי עתיד משותף, עבודה פורייה (מענה ו/או מהנה), המון לקראת ומעט על שיהיה, אלא שהנסיבות השתנו ועתה, ברור, שלא אחנך אותכם בשנה הבאה.

לא, לא עניין של כחה, הרבה יותר מזה, בשנה הבאה לא אעבוד בבית"ס. אהיה כאן, באותה פינת רחוב, אך במקום לפנות מידי בוקר שמא-לה, אל עבר מבנה הבטון החשוף, אפנה ימינה אל הסמינר, אל הא-גף האחורי, אל ביה"ס היסודי.

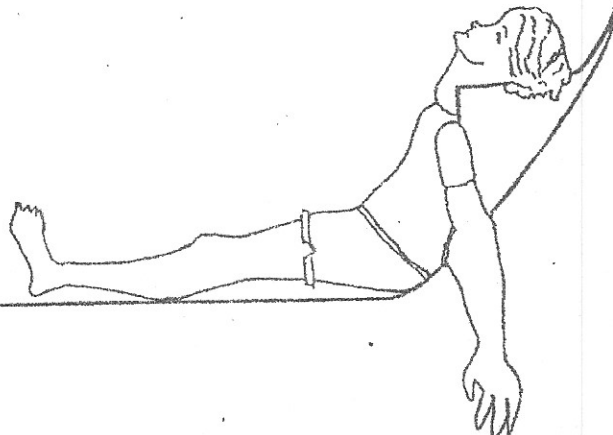
עברנו השנה כברת דרך כתתית ושכבתית. קשה היום לשחזר את ההססנות, חוסר הנכונות לשתף פעולה, ההתחמקות מאחריות, אי נשילת היוזמה, כל אלה שהיו נחלתינו בתחילת השנה ופינו מקום באיטיות אך במאמץ ברורה לכוון כפתיות, יוזמה ועשייה ללא לאות, כשהכל מתובל בשאר רוח, בקורטוב של החמור ובחן.

תחושת הגאווה על היותי שייכת דווקא לשכבה זו בהחלט חלווה אותי.

נדמה שרכשתם כלים להפעיל את עצמכם בצורה טובה ובוהרת, כך שתוכלו "ללמד" (בעדינות ובתבונה) את הצוות הבא כיצד עובדים ביחד...

אתכם

אביבה

איך מסכמים שנה שנגמרה מהר כל כך?
 בערך כמו שמתלבטים איך להתחיל שנה חדשה. מובן שהיו
 התלבטויות איך לעשות את החיים טובים יותר, ובסיכומי של דבר
 הצלחנו לעלות על דרך המלך (לדעתי לפחות). אני, כאמ-בית, שמחה
 על שנפל בחלקי לעבוד אתכם, תלמידים יקרים, משום שהרגשתי שזו
 היתה שנה נעימה עם השכבה. כולל תקווה שיבואו עוד שנים טובות
 ומועילות כמו שנה זו שחלפה, אם אהיה איתכם או לא. אני מקווה
 שהרגשה טובה זו אינה מנת חלקי בלבד אלא זו גם הרגשתכם שהיא
 חשובה לי במיוחד. ולסיכום, אשמח מאוד לעזור במקרה הצורך, גם
 אם לא אעבוד איתכם. בהצלחה בבגרויות, חופשה נעימה לכם
 ולמשפחה

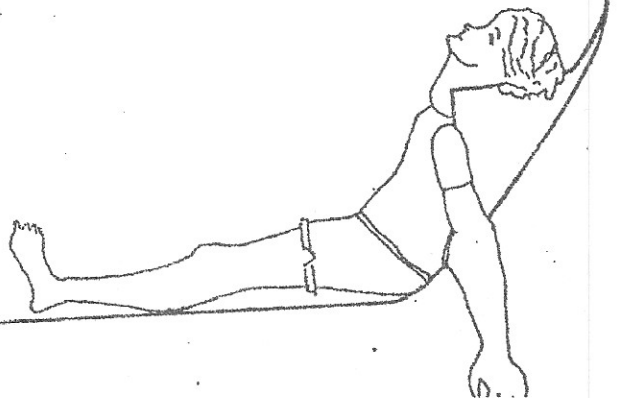
מאהובה.

סמדר

די מוזר לי, כבר נגמרה שנה, ואני לא בטוחה אם אני מבינה מה
 אני עושה פה. לקח לי זמן להכיר את המקום, את האנשים, לקח לי
 זמן להבין כמה אני צריכה לצפות מכל אחד מכם.
 רוב השנה שתקתי, חיכיתי, הסתכלתי, התכוונתי. רק אחרי זמן מה יצ
 תי לעזור לשיכבה: זה התחיל ב"ערב אביב", המשיך במסיבה של יום
 הורים. הגעתי לכל מיני מסקנות והשגות שאני רוצה להגיד אותם
 נכשיו, למען השיכבה ולמען השנה הבאה:
 דבר ראשון, יש בשיכבה כמה חברה שעושים הסון, פועלים, מא-
 רגנים למען כולם, אז רוב החברה אדישים למעשיהם. אני רק רוצה
 להגיד, שמתי שאני נכנסת ל"זירה", רוב החברה המובילים כבר
 נכנעו. הם הרגישו שהם מבזבזים את זמנם, בעיקר כי הם לא
 מקבלים הכרה. אני די שמחה שהצלחתי לעורר אותם, בתקום. אבל
 חברה, בבקשה, אם אתם לא רוצים לפעול למען השיכבה, לפחות אל
 תהיו אדישים, תנו לחברה "גב", זה חשוב אתם לא יודעים עד כמה.
 בשנה הבאה אנחנו בכיתה י"א, בעצם, אני חושבת, שזו כיתה שבה
 עלינו לצאת אל כלל ביה"ס, כי הרמה התרבותית חברתית של המקום
 ירדה ואנחנו אלה שיכולים לתקן, אני מדברת על חידוש העיתון
 הבית-טיפרו, מסיבות לביה"ס, מבצעים משותפים, אני חושבת שא-
 נתנו שיכבה עם פוטנציאל גדול ואנחנו צריכים לתרום לכלל
 בית-הספר, אז חברה, בשנה הבאה תצאו מהעריסה.
 למען הטביבה!

חוצ מזה תעשו חיים בחופש, תאגרו כח לשנה הבאה.
 נ.ב. תבואו לבקר!!

סמדר

סיכום-ניצה:

לסכם שנה או שתיים זו משימה מאד מסובכת, ועוד להעלות את הדברים על הכתב. אבל רופי עומדת על כך ואין ברירה. התחמקתי מעלון תחילת השנה ובהמשך היו רק הבטחות, אבל זה הסוף ופשוט אין ברירה. אז בסיכום של דבר היה נהדר. למדתי המון מעבודה איתכם. היו ימים קלים, היו ימים קשים. היו מלחמות איתכם ולמענכם. ובסה"כ לא היתה שיגרה. ויש עוד עתיד עליו צריך לחשוב. יבוא צוות חדש (באפן חלקי או מלא) ואליה צריך יהיה להתרגל ולרכוש את אמונו והוא את אמונכם. דעו, זו משימה לא קלה אך אפשרית ועוד יהיה טוב מאד ולכל המתלבטים זו פשוט העונה (כמו הקיץ) הדבר יחלוף.

בהצלחה ולהתראות

ניצה.

25.5.86

לשכבה י. שלום.

נהננך מאד בימי שישי ושבת ממפגשי הורים ותלמידים שארגנתם. חזרנו מלאי חוויות מהטיול. בשם ההורים אני מודה לתלמידים וכן לניצה ולאהובה שעמלו רבות בארגון המפגש. אנו מצפים למפגשים מוצלחים נוספים בעתיד.

בברכה,

שלמה שפט

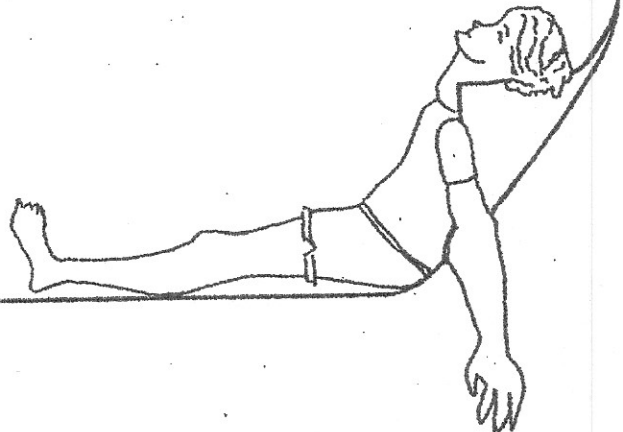
יו"ר ועד ההורים.

היתה לי שנה קשה. הייתי צריכה ללמוד הרבה על מנת להיות בחברה שאליה נכנסתי. למדתי. לא הכל הצלחתי לשפר בי, יש עוד הרבה לעשות בשפת זה... יש כמה דברים המושכים אותי הביתה חזק מאד. ומצד שני המקום הזה ואתם... צריך לחשוב הרבה.

אז תודה על הכל ו... סליחה מסי שישי לו איזו צלקת ממני, בא-מת.

להתראות בכל מקרה (יותר או פחות) רופי

NEWS

על יום ההורים

יום ההורים היה הצלחה לא נורמאלית לדעתי. הוא התנהל על הצד הטוב ביותר מכל הבחינות. בכל זאת היותה "פאסלה" מסוריסת, או חוסר תאום בעת הכנת הערב.

בפתח הדברים אומר, כי זה היה "דפק" של אלה שארגנו, אנחנו טעינו בכך שלא תלינו מודעה בה בקשנו שחקנים לערב. המסקנה שיש להסיק מכך, היא שבפעמים הבאות, נעשה מה שניצח עשתה בעת ההכנות לט"ו בשבט (מודעה).

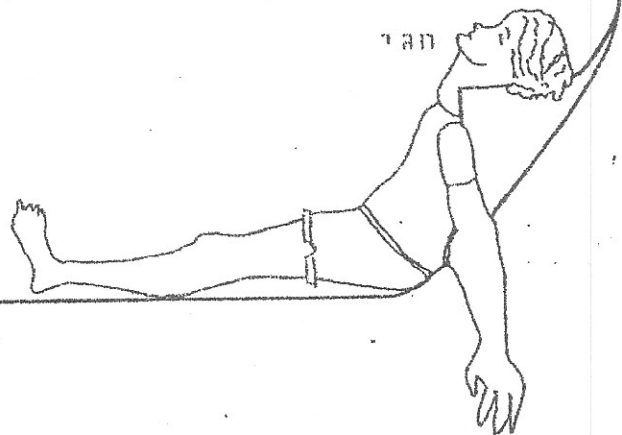
מצד שני כל אותם אנשים בעלי רצון לעזור ו"רוח-התנדבות", שהתלוננו על-כך שלא ידעו שיש הופעה, היו יכולים לבצע צעד נוסף לקראתנו, ולבוא ולברר אם צריכים עזרה בתחום זה או אחר. כל אלה שטענו שלא ידעו כלל שיש הופעה, היו יודעים על כך אילו טרחו לקרוא את החוזר שנשלח להורים לפני פסח, בו נכתב במפורש שתהיה הופעה, ויש להכין קטעים.

היו כאלה שהאשימו את "ועד-השכבה". זהו גוף עתיק כל-כך, שהוא כבר נכנס לבגרות בהיסטוריה. אף לא אחד זוכר מי היה בועד, וזה כולל את חברי הועד עצמם. ועד שכזה לא יכול לתפקד בשכבה שלנו: השכבה שלנו פעילה מידי ואם אותם אנשים היו מארגנים את כל פעילויות התרבות, הם היו נשחקים, מתפקדים פחות טוב, ורמת הפעילות היוותה יורדת. השכבה עובדת אחרת: לעיניו מתחיל להתגלגל בשכבה, מישהו "נדלק" עליו, לוקח אחריות, ומתחיל להזיז דברים. שאר החברה עוזרים, כל אחד בתחומו, וכמיטב יכולתה (נזכיר רק את העלון, ואת ערב האביב, שמשמשים דוגמאות בולטות). מטבע הדברים ישנם אלה המתנדבים יותר, ואלה שפחות, ישנם המעורים יותר-המסויעים בצורה בולטת יותר, ויש אנשים העושים מעשים קטנים-חשובים לא פחות.

לדעתי שיטה זו הגיעה לשיאה ביום ההורים: עבודות ההכנה (הופעה, טיולים, ארוחה ולינה), פוזרו בצורה שווה פחות או יותר בין 30 אנשים. בעבודות הטכניות (הכנת אוכל, ארגון שכני, אוהל סדנא, תפאורה ושילוט), נטלו חלק רוב האנשים. כך לא נוצר עומס על מספר אנשים מצומצם, ועקב כך התגלות "פאסלות", וחלק מהדברים שהיו עלולים להיעשות בצורה "תפיפית".

יש לזכור שהערב הזה הוכן בתנאי לחץ קשים: היו לנו רק חמישה ימים לארגן אותו (לאחר חופשת הפסח), היינו שכבה תורנית, היו לנו מבחנים (אפילו שמתמטיקה זה לא מה שחשוב) ודברים שוננו ברגע האחרון (חדר-אוכל, מקום ההופעה וכו'). רק בשיטה של פיזור הנטל יכול היה כר אחד להתמקד בתפקידו, לעשות אותו טוב, (ובכל-זאת נותר לו זמן ללמודים ולשאר צרכי השעה. ההישג העיקרי שלנו ביום זה הוא לדעתי, שערב זה, בניגוד לט"ו בשבט (ערב אדיר בפני עצמו), הוא כולו שלנו: בט"ו בשבט היתה זו ניצח, בעיקר, שדחפה והזיזה דברים. עתה היא עזרה רק בפרטים טכניים, וכל הארגון והתכנון נשארו בידינו.

לסיכום: תודה מיוחדת לאהובה ולניצח, שלמרות שלא היו מעורבות ישירות בארגון, תרמו הטון המון להצלחת הערב, ועל-כך התודה בשם כל השכבה (ובעובין גם לאביבה ואורה).

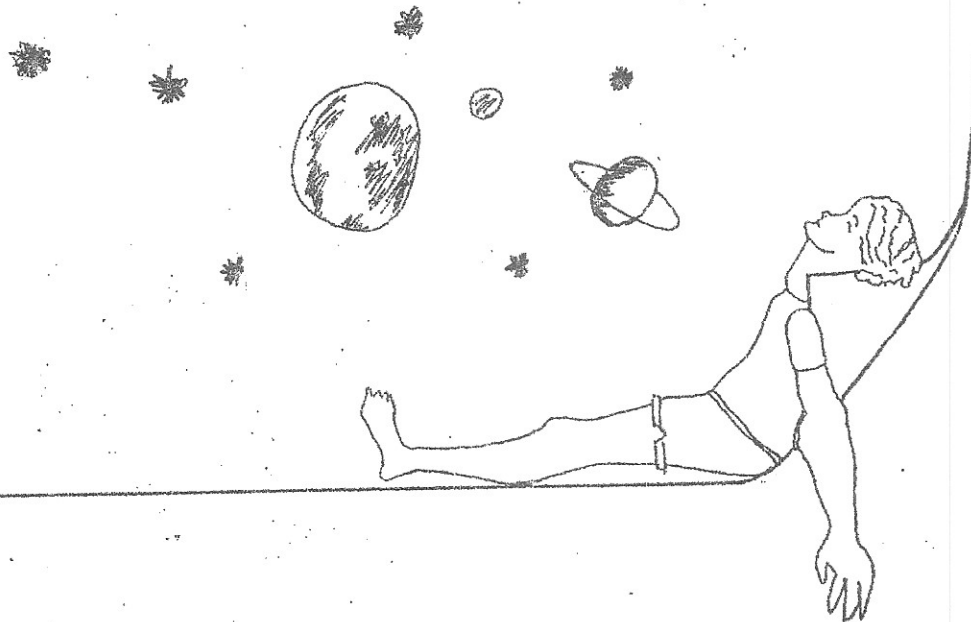
כל הכבוד לשכתנו, אשר עמדה באומץ רב מול כוחות הרשע (הצוות והנהלה).
תודה ולהתראות, או לחלק שלום.

המדור לסיפורות וחלל

ספר חדש של עזרא אוריון: "פיסול במערכת השמש". הספר מסך את תשומת ליבנו בשל נושאו החדשניים ויוצאי הדופן, כמו פיסול בין גלקסי ופיסול במערכת השמש.
להלן כמה ביקורות על הספר:
*שמעון פרס: הרעיון לקבוע מתווים אומנותיים במערכת השמש הוא פועל יוצא של אומץ לב אומנותי, תוצאה של יצור ההתמודדות עם הטבע, מסקנה של הישגים יצירתיים על פני כדור הארץ...
*אמנון ברזל: הכרתו של אוריון היא החלל ללא שיעור, שבתוכו נעים יקומים, כמו זה שלנו...
*יגאל צלמינה: תחילת הדרך הוצגה ב... שדה פסלים בנהג. טביבה פיסולית הבעתית מעשי ידי אדם, ההופכת לחלק אינטגרלי של הנוף המדברי.
*דוד בן-גוריון: "שדה הפסלים, יצירתו של עזרא אוריון, יהיה תרומה רבת תנופה למרכז הרוחני הזה (המדרשה)... הוא ראוי לכל עזרה וסיוע.

הפרויקט העתידי הכי מקורב אלינו (לפני מערכת השמש...), הנו שדה פסלים בשדה ציון, שצויר מודלי שלו נמצא בספר (עמ' 31) - ויכול לעורר התעניינות מסוימת בגלל ממדיו הרחבים, כלומר, כמה עשרות מטרים!!!
כולנו עם עזרא... למתעניינים בחלל ולאסטרונוטים...-קריאה מהנה!

אודי

NEWS

טרי וויליאמס קם בבוקר ממטתו. הוא הסתכל בלוח הספרות הדיגיטלי של השעון, אשר נמצא לידו. הלוח הראה את השעה 7:30, התעריך 16/7/2040.

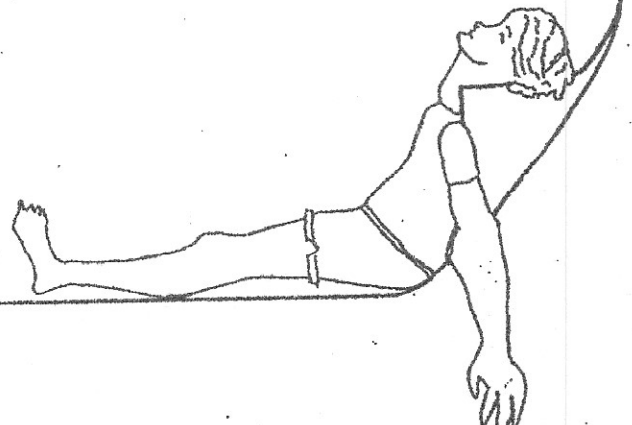
טרי חשב על אשתו אשר שכבה במיטה לידו, עליו לקחת אותה היום לבית החולים למחלקת חילוף איברים. אופנו, זו החלה על פני כדור הארץ לפני כ-20 שנה, כאשר המדע הרפואי הגיש לשיאו: ניתן להחליף כל איבר בגוף האדם, וזה כלל חלקים מן המוח. בתחילה הוחלפו רק איברים פגומים, אחר כך החליפו איברים אשר לא מצאו-חן בעיני בעליהם. איברי החילוף היו עמידים הרבה יותר מן הגוף האנושי, ובנויים בצורה יפה, דבר שגרם לאנשים לרצות שחלקים גדולים מגופם יהיו בנויים מהם. לבסוף הפך החילוף לאופנה, ובני-אדם ללא כל פגם בגופם, בצעו חילוף איברים במיזה שמצבם הכספי איפשר להם זאת. טרי כשלעצמו היה מיושן בדעותיו, משהו גרם לו לסלוד מתופעה זו, והוא סרב להחליף כל איבר שהוא, אולם אשתו נסחפה אחר הזרם, ולבסוף שכנעה אותו לרשום אותה לתוכנית חילוף איברים מלא בארבעה תשלומים, וב-20 ביקורים בבית החולים. כאשר נכנסו טרי ואשתו לבית החולים, קיבל בפניסה את פניהם רופא צעיר לבוש בחלוק לבן. "ברוכים הבאים לביקורכם הראשון בתוכנית חילוף האיברים", אמר. לאחר מכן הפנה את טרי לחדר המתנה מהודר. הוא הטביר כי הטיפול יקח כשעתיים, יצא מדלת צדדית, ולקח אתו את אשתו. לאחר כרבע שעה החל טרי להשתעמם ולהסתובב בחדר, הוא פתח את הדלת ממנה יצאו הרופא הצעיר ואשתו. הוא מצא את עצמו בתוך אולם רחב. באולם היו מיכלים גדולים ושקופים מסודרים בצמדים. בתוך מיכל אחד מכל צמד שכב אדם. לפתע החלו לוחות המכשירים הא-לקטרוניים, אשר צמודים היו למיכלים, להבהב. טרי רצה לחזור לחדר המתנה, אולם לפתע שם לב שבמיכלים בהם לא היו אנשים החלו להיווצר דמויות. לאחר כמה דקות שכבו בכל צמד מיכלים שני יצורי אנוש זהים זה לזה. באותו הרגע נכנסו אנשים בחלוקי רופאים לאולם. טרי פחד שיראו אותו, וניסה לחזור לחדר

ביקורים בבית החולים. כאשר נכנסו טרי ואשתו לבית החולים, קיבל בפניסה את פניהם רופא צעיר לבוש בחלוק לבן. "ברוכים הבאים לביקורכם הראשון בתוכנית חילוף האיברים", אמר. לאחר מכן הפנה את טרי לחדר המתנה מהודר. הוא הטביר כי הטיפול יקח כשעתיים, יצא מדלת צדדית, ולקח אתו את אשתו. לאחר כרבע שעה החל טרי להשתעמם ולהסתובב בחדר, הוא פתח את הדלת ממנה יצאו הרופא הצעיר ואשתו. הוא מצא את עצמו בתוך

אולם רחב. באולם היו מיכלים גדולים ושקופים מסודרים בצמדים. בתוך מיכל אחד מכל צמד שכב אדם. לפתע החלו לוחות המכשירים הא-לקטרוניים, אשר צמודים היו למיכלים, להבהב. טרי רצה לחזור לחדר המתנה, אולם לפתע שם לב שבמיכלים בהם לא היו אנשים החלו להיווצר דמויות. לאחר כמה דקות שכבו בכל צמד מיכלים שני יצורי אנוש זהים זה לזה. באותו הרגע נכנסו אנשים בחלוקי רופאים לאולם. טרי פחד שיראו אותו, וניסה לחזור לחדר

(המשק בעמוד הבא) ←

ההמתנה, אלא שהדלת היתה נעולה. הוא חיפש דרכי בריחה אחרות, אולם היה מאוחר מדי. הרופאים תפשו אותו וכבלו אותו באזיקים. הוא הובל לחדר משרדים ובו שולחו רחוב. מאחורי השולחן ישב הרופא הצעיר שקיבל את פניהם בכניסה לבית האולים.

"אתה מבין", אמר הרופא הצעיר, "אנשים באים לבצע חילוף איברים מלא ב-20 ביקורים. ובכזו, אני מוצא צורה זו של עבודה בלתי יעילה. במקום שבכל פעם נחלוף איבר, אנו ניצרים העתק, אשר דומה לאדם המקורי עד המולקולה הקטנה ביותר, אולם מורכב מחלקי החילוף. משום בחינה שהיא אין הבדל באופי בין שני הכפילים, שכן למעשה הם אותו האיש. בזכרונם יש בדיוק את אותו המידע, ואז אנחנו פשוט מחסלים את המקור.

טרי נבהל. "הרי זה רצח", טען. "רק מבחינת האדם המועתק, ובכל מקרה, הדבר היה קורה בהסכמתו, אולם לאש יותר."

"צרים להפסיק את חילוף האיברים מיד", צעק טרי בכעס, "אני אפרסם את הכל!". "אני נוצטער מאוד שאתה מתייחס לכך בצורה כזו", אמר הרופא. "כעת לא נוכל לשחררך, וכדי שלא יורגש בחטרונוך, נאלץ להכין ממך העתק, אשר ימשיך לסלא את מקומך."

טרי צוה להתפשט, והוכנס לאחד המיכלים. הוא התחיל להרגיש מנומנם, ולפני שנרדם נשבע לעצמו שאם יתעורר שוב, הוא יעשה את כל-שביכולתו להמליט ולספר על קורותיו לעולם כולו.

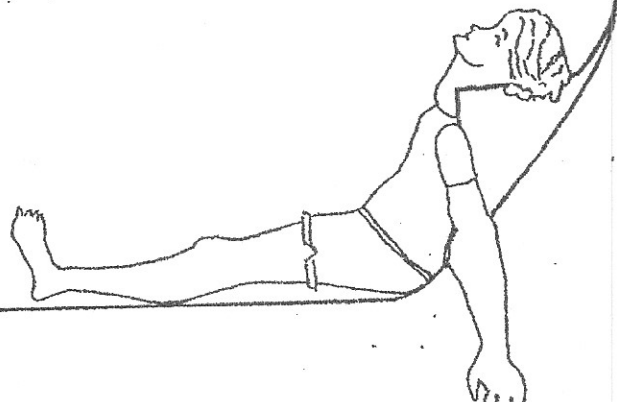
שני הכפילים הוצאו מהמיכלים כשהם עירומים, והובאו למשרד לפתח ניסה אחד מהם להמליט, הוא נתפש והובל בחזרה. "אני מצטער מאד", אמר הרופא הצעיר, "אבל זה סיכון להמשיך ולהחזיק בחיים", הוא שלף אקדח וירה בטרי.

כמה ימים מאוחר יותר פורסם כל הסיפור בכל העיתונים. הדבר גרם לתגובות קשות מצד הציבור והביא להפסקת חילוף האיברים ומעצר האחראים. במסיבת עיתונאים שערך, נשאל טרי כיצד הצליח להמליט. "ובכן", ענה, "הרופא שביצע את החילוף, שכח שאני הייתי מודע לפני ההעתקה, לכך שעומדים לרצוח אותי. התוצאה היתה, שבניגוד לשאר המיקורים, גם הכפיל, שהינו העתק מושלם של המקור, רוצה לברוח. לאחר החילוף כל אחד מאיתנו הוא ישות נפרדת, ולכן כל אחד ניסה לברוח בהזדמנות אחרת. לאחר שהשני נתפס ונהרג, הניח הדוקטור שאני הכפיל, ושחרר אותי."

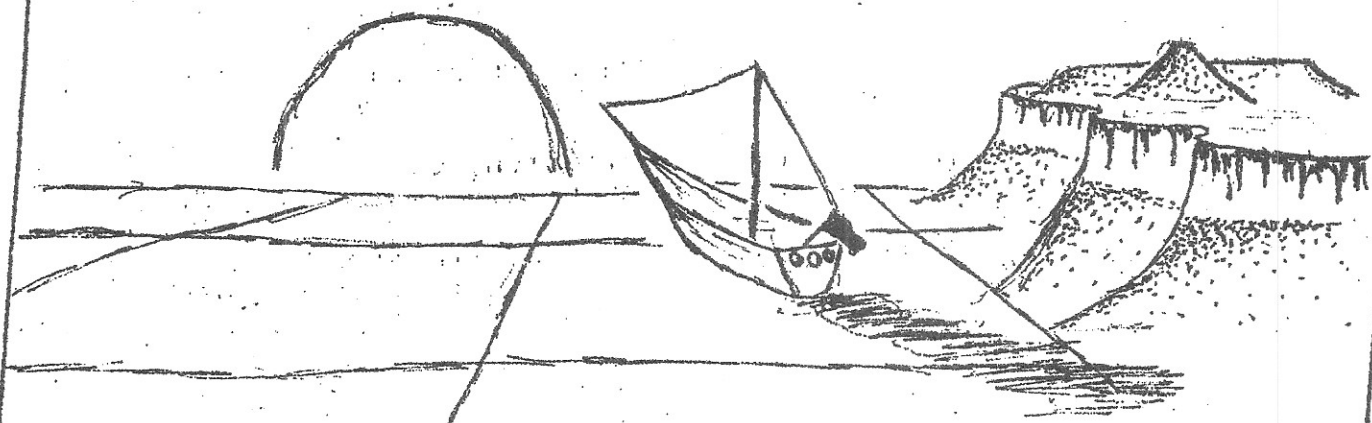
השאלה המידית של הכותבים היתה: "האם אתה טרי ויליאמס הא-מיתי?"

"רבותי", השיב טרי, "לא אני ולא אשתך יודעים אם אנחנו ה-אנשים המקוריים, אולם, גם מבחינתכם וגם מבחינתנו, האם זה ב-אמת משנה?" והוא קרץ לאשתו, וביחד עזבו השניים את האולם.

צידן. אשל

NEWS

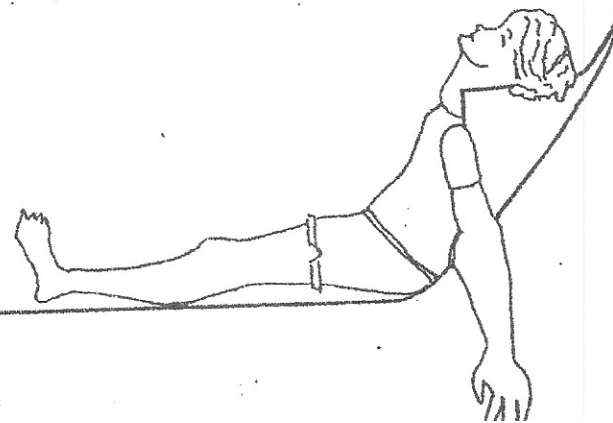

בתים הם רק ספינות גרועות, אשר בנויות בצורה נוקשה וקבועה כל-כך, שאי-אפשר אף לחשוב על להזיזם. ברור מאלינו, שהבתים הם נחותים-שייכים למשפחת הצמחים. ולא לעולם החיות-יצרבים ונייחים, אשר אינם בעלי יכולת לנוע או לתור.

סודה אני, אמנם, אך בספק, כי יש יוצאי דופן-כגון הקרוונים ובתי החלזונות. היצר לבנות בית נייח הוא המשאלה העדיפה של אדם, אשר אינו רוצה להתקדם, ואשר נשאר עוגן תמיד.

היצר לבנות ספינה-הוא יצר הנעורים, אשר אינם מוכנים עדיין לשאת על עצמם את הרעיון של מקום מנוחה טובי.

תרגום מתוך קטע של JONATHAN CAPE
אורן צביאלי

NEWS

אין עין-גדי

ים המוות הכחול בלאט ינוע
ומסעל עננה תזיל דמעה.
עץ הקל כבר מזמן קטוע.
ודרלת מכסה את המטע.

הערוהה תצהיב בלהט שמש
ויעל תאכל שרידי תמר
את הקיבוץ מזמן הפכו לרמס
אבל הטבע באוזור נשמר.

פזמון:

אין עין-גדי

אין עין-גדי

מה היה בי יבשת בחמה?

אין עין-גדי

אין עין-גדי

איך פלגים בן זורמים בשמורה.

אין עין-גדי

אין עין-גדי

מה ערה נעלמת מהמפה?

והלב שהשקיע ובנה,

יהרהר:מה קרה,מה קרה?

-90-

באלה הידיים עוד לא הרטתם די
עוד לא גדלתם מיס מאמצע הסדבר
עוד לא רמסתם פרו עוד לא גיליתם איד
תוביל אתכם הדרך ולאן אני הולד?

אידי עוד לא הרטתם די

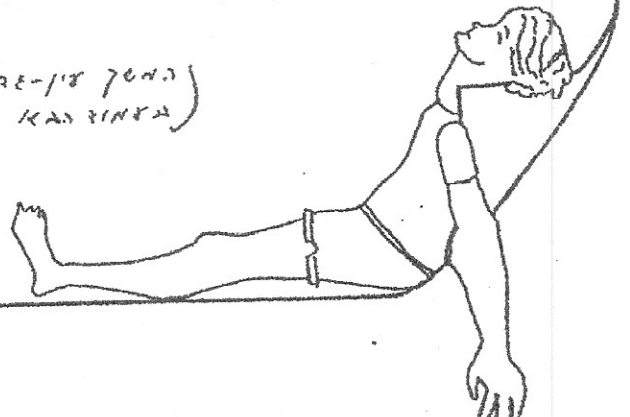
הרוח והשמש על פני

אידי עוד לא הרטתם די

ואם לא אם לא עכשיו אי-סתיו?

אני שתלתי דשא, אתם הקמתם עיר
אתם בניתם זיסקו, אני חרשתי ניר
אני הכל עשיתי ממש כמו יד
אתם עוד לא הרטתם עוד לא רמסתם די...

(האם 78-18-25)
גאון רא

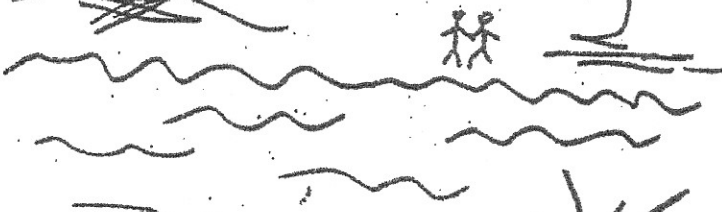
NEWS

(גמגן 1/2-198)

אך נזכור את כולם
את המנהג ואת הפומלות
הדקלים שצמחו סול הים
נרמסו בידי הגורילות

אנחנו אנשי החקלאות
לא רוצים פה תיירות
רוצים להמשיך בחיים פשוטים
בלי שום קילקולים

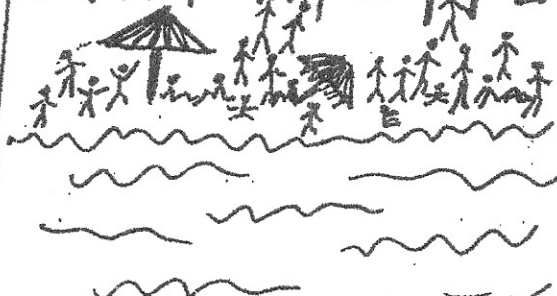

אנחנו שנינו מאותו החור,
פינו אותנו באותו דחפור.
אבל לבסוף אמרו שאין דבר,
כי שפן השלע, פה נשאר.

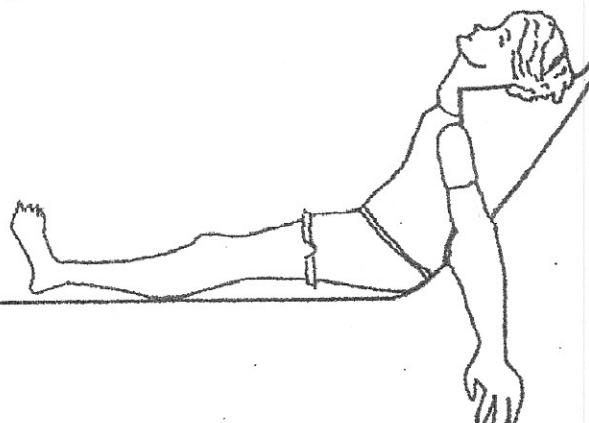

ישנוי מלון על שפת הים.
שם חר תייר נחמד ותם.
את האיזור רוצה לראות,
אז מה יש שם? רק מלונות...

מלון, מלון, מלון, מלון...
מלון, מלון ועוד מלון!
מלון, מלון, מלון, מלון...
מלון, מלון זה סירחון.

מייקל וג'ני הולכים להנאתם
מתפעלים מהדיסקוטק, מהמלון על חוף הים
הכל כל כך שלו, כה פסטורלי
הבניינים כאן-משהו לא נורמלי.
ופתאום: "בום, בום בום! טראח טראח טראח!"
קטיושות מירדן אוי ואבוי
לאן נעלמו ג'ני ומייקל?
מה יעשה בעל המלון המסכן?
כנראה שלאנשי התיירות יש תשובה
לשובתם-כדאי שתהיה להם-ותשובה טובה!

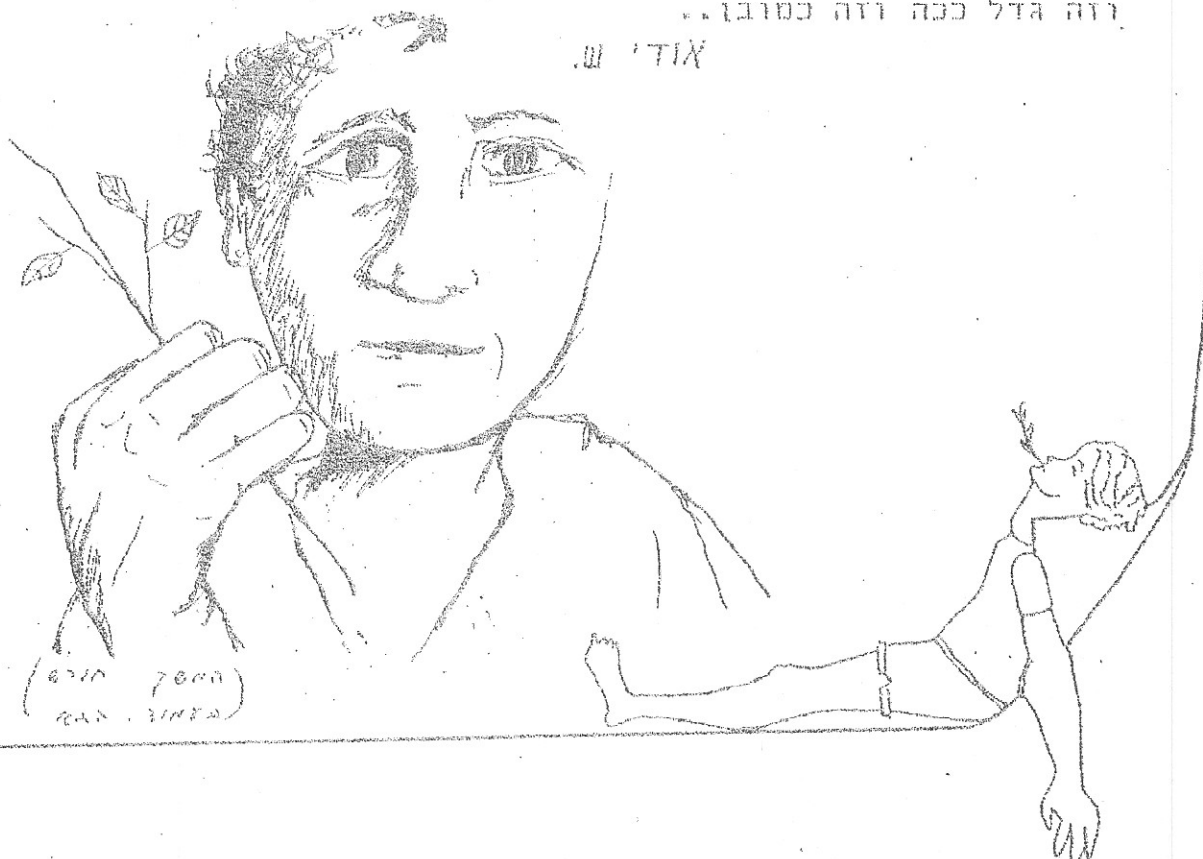

NEWS

בשכנין

המקום: שכנין-חיפה. זמן: היום החמישי של הסדנה-7 בפור, 4 חודש המוסקט (בתי, גלית א., יופי ואני). יוצאים למסע תגליות ברחבי השכנין. כולנו עייפים מעט ובוהים בבניינים הגדולים שסביב כולל בניין צריכים להכנס כדי להריח, לראות, לטעם... ואולי גם למצוא דברים מעניינים כמו קפיטריה עם אוכל... והנה, עלה בניין הראשון-בפקולטה לארכיטקטורה (לא סתם) כתוב שלט: קפטריה חדר 219 קומה ב'. אנחנו כמובן שנחנו המתננים, הוצאנו הלשון ועלינו לרסוק היעודה. שט פוקחים את העיניים כדי למצוא את חדר 219 הנכסף שבו עוגות וסנדביצ'ים וקפה ו... הנה החדר. כולם ניצבים בשורה מוכנים להסתערות כשרואים איך הבטן מתנפחת, והיד נכנסת לכיס כדי לברר כמה בסך יש והמון מתחיל לחשוב כמה כסף תלווה מהשאר (היום עוד קוראים לזה "ללוות" אבל עם הזמן זה הופך למענק רב-פעמי-כל פעם כשאתה צריך). טרח... פותחים את הדלת... פורצים ו...! כלום. חדר דיוק, יותר לבן מהגבינה הלבנה בחדר אוכל (כי סיידו אותו). כולם יוצאים תפוזי ראש, מסתובבים בבניין קצת (גלית התלהבה בעיקר מהכורטאות שאפשר לשכב עליהם, ולישון). התעופפנו החוצה. כיבדנו בנוכחותינו גם את הפקולטה להנדסה טביבתית (הבניין מסעם אבל דיידו טביבתיים: כשדרכנו על גדשא חטפנו כאלה צעקות...), ומשם ל"הנדסה אזרחית" כשמשם פלפנו הביתה. כשחזרנו מצאנו את החברה "טרותקיס" (הרצאה "מא-לפת" לעובדה שהרבה יצאו החוצה "לשאוף אוויר"!!) על סתרות וכל מיני שטויות, ושבידיו נחמיה. שאר הביקור כלל את הארוחה הדלה (מלפפון, 2 פרוסות, קצת גבינה לבנה ומיונד, ו-4 זיתים לא-יש. מה"כ מבוט טוב לתורת ההזדהות עם האתיופיים). אחר הירצאה וסיור בהן האקולוגי סייענו את סיורנו בשכנין בסיוכום הויכוח על פואה ודברה-זה פואה וזה פואה וגם זה פואה רק שזה גדל ככה וזה גדל ככה וזה כמובן...

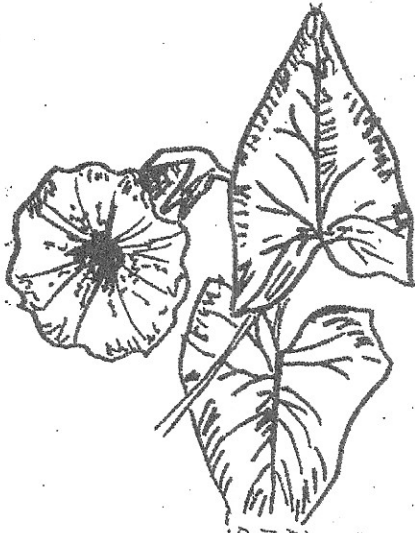
אודי ש.

הגדרנו
 יש שם לפרח?
 איזה פרח?
 איפה הפרח?
 האבקנים עפו
 והעלים גם
 הנה הגבעול
 והעלי על החול
 הפרח מפוזר,
 אבל מוגדר
 ומה הוא היה עושה
 בלי שם
 ומשפחה
 וקרובי משפחה?

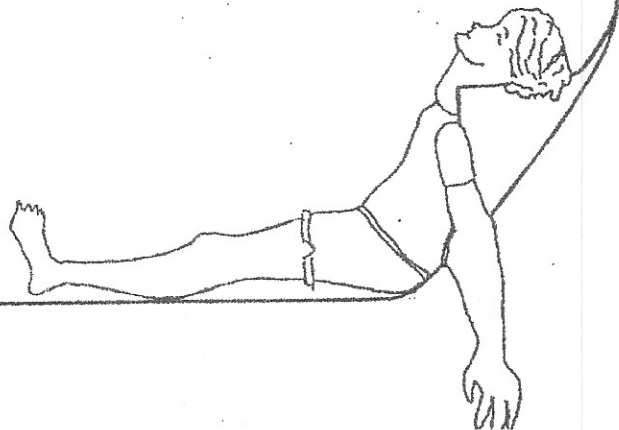

"לטיול יצאנו
 כלניות מצאנו"
 פרח גדול, אדיר
 חייבנים להגדיר
 גבעול מעוצה
 ועלי משושה
 אבקנים חמישה
 ועלים ששה
 אנשים שלושה
 ופרח אחד
 מורטלים ת'עלים
 תולשים אבקנים
 שוברים ת'גבעול
 וזורקים אל החול
 וזהו.

© אוהד אזרח
 (המגזין 'עולם' - ג'ס' - יס')

אולי הוא היה פשוט
 חי ופורח
 ומפיץ ריח
 ומושא דבורים
 ושאר מיני היוקים
 ואח"כ נובל
 ומת סתם,
 כמו פרח.

NEWS

על חפירה נחמדה פה הזמר יושר
טיריטיטי...

על חפירה נחמדה פה הזמר יושר
שמכל החופרים אף אחד לא נותר
הם נקצחו כולם
הם נרצחו בדם קר
ומאז הם בעצם מתים תים תים -

הקבוצה הראשונה גורלה הוא שחור
טיריטיטי...

הקבוצה הראשונה גורלה הוא שחור
כי טרגב עבודה הם ירדו אל הבור
ונאת הטיבה שבחדר שחור
נמצאו גולגלות ושלדים דים דים

לקבוצה השניה היה גורל די מוזר
טיריטיטי...

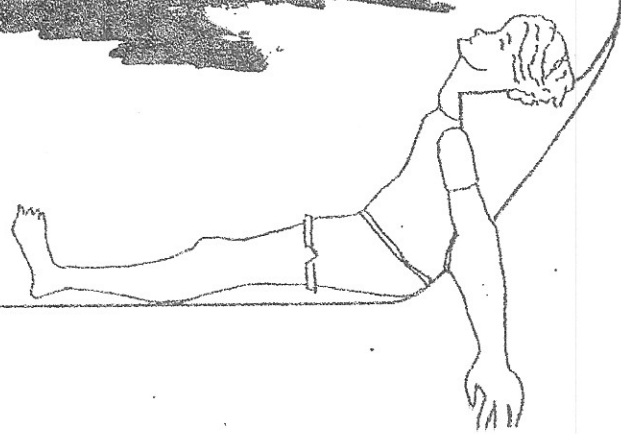
לקבוצה השניה היה גורל די מוזר
כי שבוע שלם לא אכלו שום דבר
ולכן הצתטקו לגדלו של עכבר
ומאז, אותם לא רואים אים אים

הקבוצה השלישית ליבה בה נשבר
טיריטיטי...

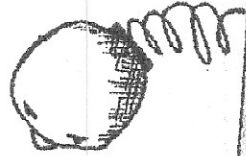
הקבוצה השלישית ליבה בה נשבר
כי שמעה על שטפון שהיה ועבר
ולמרות שראו זאבים על כל הר
קבריהם עדיין טריוס יים יים

כשהמטרה ביקשה מיגאל לצאת
טיריטיטי...

כשהמטרה ביקשה מיגאל לצאת
חבול סיפר את כל האמת
כי זכר מילדות שהשקר הוא חטא
ובכלל הוא שונא שקרנים נים נים

NEWS

(אמרות אלנה בשנה שחלפה בכיתה ה'. ליקטה: תמר)

*"אתה מקרה קשה". (ליואב, פברואר)
 באמירה זו ניכר היאוש הטרגי של המורה מהתלמיד הספציפי הזה.
 *הוי, מיאורים קשים. (לעמי ולשלמה, אפריל)
 לא מקורי, אך המילה "הוי" מדגישה את היאוש משני תלמידים
 נוספים, ומעידה על מצב של סף התמוטטות נפשית ופיזית.
 *אתה תתבגר? או שלא תהיה פה! (לזיו, אפריל)
 אילנה היקרה... סבלנות... הוא עוד יתבגר הוא רק בן 16!
 *קצו כל הקיצים" (אמרה נפוצה ומעלה)
 בשעות חסד מתחלפת המלה "קצו" במלה "כלו", אך המשמעות נשארת
 בעינה.

*איזה הגזמות הולכות פה היום, יא אללה!
 "יא אללה" ביטוי השאול מערבית מדוברת. יא=מלת הקריאה הדרמטית
 הוי. אללה=אלוהים, או בלשון חז"ל:הקב"ה, או בלשון הפיוטים
 זה... וביתו:הוי אלוהים.

הגזמות, זה... קצת מוגזם להגיד שאנחנו מגזימים.
 *אני תושבת שהגזמת לחלוטין" (נפוש)
 פניה מקובלת אל תלמיד מפריע.

*אורי, צא החוצה! (ספטמבר, אוקטובר, נובמבר, דצמבר...)
 אמרה הנאמרת שלוש פעמים בשיעור, בסמוצע כל 10-12 דקות, לרוב
 ולי אחרי הפעם השלישית אורי יוצא החוצה.
 *זה יהיה פר אינאף" (מאי וכו')

במסגרת הסכמי החזרת מבחנים "בזמן", נוהגת מורתנו לחזור פעמים
 רבות על צמד המילים הנ"ל, מה שמעיד על רמה של 4-5 יח"ל ב
 נגלית.

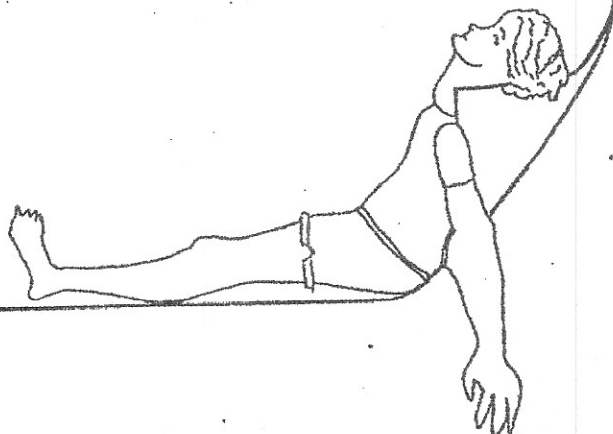
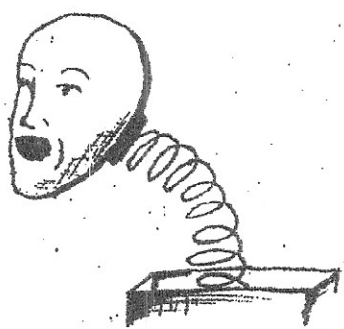
*נשארו לי עוד שניים שלושה מבחנים לבדוק" (נפוש מאוד מאוד)
 תרוץ נפוש, בהתייחס להסכמים הנ"ל, מפני שזה לא יהיה "פר אינא-
 ף" אם שניים שלושה תלמידים לא יקבלו את המיבחנים עם כל
 הכיתה.

*זה לא מקובל עלי" (אמרה מאוד מקובלת...)
 נאמרת מיד לאחר חריגת התלמידים מהתקן המקובל.
 *אם ענת ירדה היום מהפסים, סימן שצריך להביא קטר רציני" (מא-
 ר)

פאר היצירה, שיא התייחסות, שימוש בסמלים ודימויים.
 ענת-סמל הלמידה
 פסים-מסלול החיים הרגיל, המשמעם, בקיצור מה שהמורים אוהבים.
 קטר רציני- כוח עליון שישיט סדר וירטן את הכיתה.
 דרז-אגב "ירידה מהפסים" הינו ביטוי שגור.

אבל... באמת כל הכבוד על חוש ההומור והסבלנות, ועל זה שבטוח
 לא תעלבי מהנאמר לעיל!

* * *

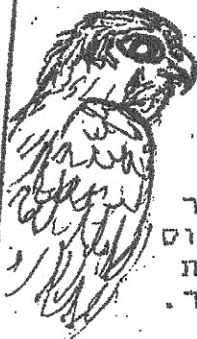

NEWS

סיכום סקר נדידה 86 (תקציר של מאמר של יוסף לשם)

שש שנים חלפו מאז החל מרכז המידע על עופות דורסים לערוך סקרי נדידת עופות בשמי ארצנו. מנתוני הסקרים מתברר שישראל היא מן המקומות הטובים בעולם לתצפית בנדידת העופות הדורסים החסידות והשקנאים אם לא הטוב שבהם. באביב 1984 נמנו מעל הרי אילת 1,193,751 דורסים. בסתיו 1984 בכפר קאסם 556,824 דורסים. אך מידע זה לוקה בחסר: חלק מהדורסים לא ניצפו בגלל בעיות של מרחק וגובה המעוף הוחלט להציע תכנית משותפת שבה נעביר אנו לחיל האוויר את הנתונים שנאספו עד כה במסגרת להזהירם מפני פגיעות צפויות מהעופות הנודדים, ואילו אנו נעזר במטוס קל של חיל האוויר. הנתונים המובאים להלן ממחישים את גודל הסכנה במפגש ציפרים מטוסי קרב:

- * עורב שמשקלו 450 גרם, המתנגש במטוס קרב השט במהירות 800 קמ"ש יפגע בו בכוח 15,100 ק"ג!
- * דיה, שמשקלה כ-900 גרם תפגע בכוח 22,700 ק"ג
- * נשר-בכנת של כ-40 טון.
- * שקנאי- (השוקל למעלה מ-7 ק"ג יפגע בכוח של כ-100 טון !!!

גילינו כי קיימת חוקיות מסוימת במועדי הנדידה ובמסלולי הנדידה בגבהי תעופה קבועים יחסית, ולכן הוחלט בחיל האוויר על נלהל אמ"צ- "אזור מוגן ציפרים" האוסר על מטוסי קרב לטוס במסלולי הנדידה. נוהל זה, שהופעל לפני 3 שנים, הביא לתוצאות מעל ומעבר למצופה, וכמות הפגיעות ירדה באופן משמעותי ביותר. טיסות מעקב של חיל האוויר עזרו לאתר מספר צירי נדידה מרכזיים. אך מהירות המטוס היתה גבוהה מידי, ולכן חיפשנו כלי טיס קטן ואיטי יותר, שיאפשר להשלים את המידע, וכמעט אמרנו נוא-ש.

באביב 86 ערכנו סקר נדידה בנגב כאשר "מרכז העצבים" של הסקר בנגב מוקם במדרשת שדה-בוקר, שט זכינו לאירוח חם ולבבי. בעזרתו של מנהל ביה"ט התיכון לחינוך סביבתי, בנצי בר-לביא, שובצו בסקר הנדידה, כחלק מהפעילות החינוכית כ-30 צפרים מתלמידי התיכון, כשמדי יום נשלחו 4 תלמידים לאיש עמדות תצפית קבועות.

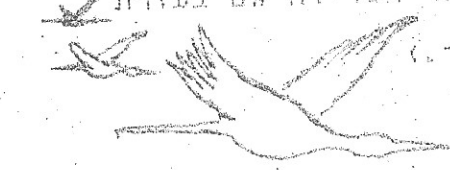
רפי לוסקי, המרכז החברתי של התיכון, סיפק לנו על דאון של מרכז הדאיה בנגב מדגם OGAR מתוצרת פולין. הדאון המסונע הוא היחיד מסוגו בישראל. מטרת המחקר בעזרת הדא-ון המסונע, היתה לאתר צירי נדידה מדויקים של דורסים ושל חסידות עבור חיל האוויר במסגרת ללמוד על קצב התקדמות הלהקה ליום ועל שיטת הנדידה: מרחק בין הטרמיקות, מהירות ההתקדמות בין הטרמיקות ואופי ניצול הטרמיקות. כמו-כן רצינו ללמוד על הבדלים בשכניקות הנדידה וניצול הטרמיקות של חסידות, עיטים, עקבים וניצים, תוך לימוד שינויי אופי הנדידה בהתאם לשינויים

(המשק בצמוד)
הבא ←

באקלים, בפיקוח ממונעת מדיש הדאון אל להקת המסירות או הוורטיים ועם הצטרפות ללהקה הוא מדיח מנוע ומתקדם יחד איתם תוך ניצול טרמיקות וגלישה בין טרמיקה לטרמיקה. הוורטיים והמסירות לא חוששים מהדאון וכייתן לדאות יחד ללא שימוש במנוע.

הנתונים שודרו באופן רצוף לרשם קול, שהיה בתא השיט, נראה שהוורטיים והמסירות מסוגלים לנודד 300-350 ק"מ ביום ולחלוף מעל ישראל ביום אחד, או ביום וחצי בלבד. השנה הצלחנו לראשונה לשקוב אחד להקות עופות דואים באמצעות מכ"ם הקרשה של נמל התעופה בו-הוריון. המכ"ם מסוגל לאתר להקות ובסתיו הקרוב נקווה לקיים טעקב סדיר אחד הנדידה עם בעזרת המכ"ם.

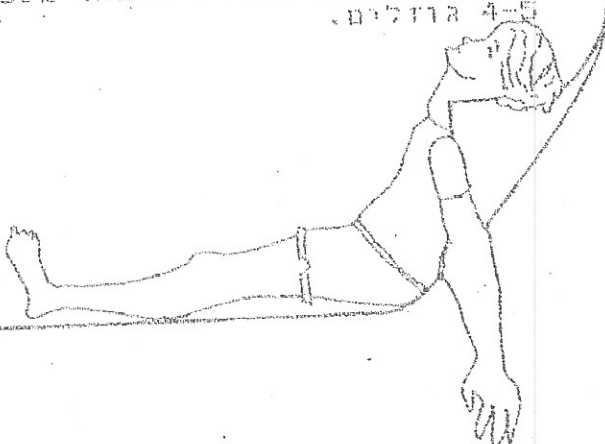
(סיכום-אודן ד.ר.)

קינונים

סיכום קינוני אביב 86 במדרשה ובאודן

- *בד צוקנים: היה קו פעיל בדבשון, שצפרו בו מהחודשות עד לפריחה 2 הווללים טקו. הקו היה בכוד עמוק.
- *חיוואי: הקו בדבשון, על אלה אמלנטיה, הודל אחד.
- *נשר: ישנם שני קנים מוצלחים במפל ליד פיו דיק, 2 בדבשון, ועוד 5 בעין עבדת. שה"כ 9 קינים ו 9 הווללים. הקו במצו על אלה, יש זרדים.
- *פיט סלעים: ישנו קינון בנחל הבשור (בקטע שהוא חוצה את רכס בוקר) הקו על עמוד סתח גבוה ישנם 2 הווללים בשלבים של פריחה טקו.
- *ארתם: בנחל עקב קו אחד וב"ערק עם הדאלים" קו אחד, בנחל קראש ובעין עבדת קו אחד.
- *טבכי ערבות: נמצאו 2 קינונים : אחד עם 4 הווללים ואחד עם 3. שניהם באזור המגהת, שדה צין.
- *סלפית לבנת כנף: נמצאו מספר קינים - אחד בעין עבדת - 5 הווללים, פיו דיק נמצא מעל לספיו קו עם הווללים. צעירים נצפו סא-חורי הסמינר ובעוד הרבה מקומות, ועוד קו עם הווללים (לא ידוע כמה) מעל פיו עבדת. הקו בכוד עמוק וצר מאד.
- *טנונית מרבי: הקו הספורטם של הסמינר הוציא, במזל טוב, 4 הווללים חסנדים בריאים וחסונים. בתחום המדרשה נמצאו עוד מספר קינים. קיננו מעל פיה בני"ט שדה החדש, קיננו שהחל ב.9. זהו קינון מאוחר, פרחו 2 הווללים שאח"כ נראו לניט על אדני החלונות בסמינר.
- *בז מצוי: 2-3 קינים בקיננו פיו עבדת, אחד בנחל קראש ובנחלים צבוע צרור והרופה קו אחד כ"א.
- *שחרור: נמצאו מס' הווללים סחוף לקו, הוריהם האכילו אותם.
- *חצוצרן סחוף מקור: נמצאו מספר קינונים בתחום המדרשה עם 4-5 הווללים.

(המשק בעמוד הבא)

*ירקון: כנ"ל

*חוחית: נראו 4 טשפות או יותר. (בלוי קנים) *בולבול: נמצאו מספר טשפות (בלוי קנים)

*עקב עיטי: נמצא לו בין קניו עין עזת לדבשו, סוג גוזלים בתוכו.

*האלה: נמצא לו עם 15 ביצים, והרבה טשפות מסתובבות. הקו בין אבנים מוסווה היטב.

*סיס חוררו: יש מספר מושבות קינון במצוקי עין עזת ועין זיק.

*סיס הרים: מספר קינונים ישנם בעין עזת.

*מדברון: נמצאו מספר טשפות באזורים שונים. הקו בצורת סלסלה בין עופים בגובה נמוך.

*עפרוני מדבר: נמצאו מס' קינים עם 5-4 ביצים, נראו גם הרבה טשפות.

*אגטית: 5 טשפות ישנו באגם ירוחם, זהו מס' הטשפות הגדול ביותר של אגטיות שנצפו בארץ.

*סופית: בעין עזת יש טשפה עם 4 אפרוחים.

נדב

כולם, מישהו, כל אחד ואף אחד

This is a story about four people named Everybody, Somebody, Anybody and Nobody. there was an important job to be done and Everybody was asked to do it. everybody was sure Somebody would do it. Anybody could have done it, but Nobody did it. Somebody got angry about that, because it was everybody's job. Everybody thought Anybody could do it but Nobody realized that Everybody blamed Somebody when Nobody did what Anybody could have done.

